LANDKERN

Donderdag 24 mei 2001, Chris Schuren.

Voor het eerst sinds 3 jaar stond er met Hemelvaart weer een groep Lekke Tubers gereed op het Kerkplein om de traditie van de vierdaagse verplaatsingstocht weer op te pakken.
Tijdens de jaarvergadering in december 2000 was voor het eerst geopperd om dit jaar deze traditie weer nieuw leven in te blazen, omdat de club dit jaar 20 jaar bestaat. Wim van Daal had een enquête opgesteld om maar zoveel mogelijk inzicht te krijgen in de interesse en wensen van de Lekke Tube leden. De respons was mager, maar Harrie Cuijpers belde de niet in Linne woonachtige leden nog eens op, zodat er uiteindelijk een groepje van 10 fietsers werd gevormd (vanwege persoonlijke omstandigheden kon Wim helaas niet meegaan).
De volgende coureurs wilden de uitdaging om zo vroeg in het jaar in 4 dagen tijd zo'n 575 km af te leggen weer eens aangaan:

- Thei Vossen, volledig geconcentreerd op deze tocht en daarom al vroeg in vorm dit jaar, zoals de rest van het peloton tijdens de reguliere tochten kon merken;
- Har Sensen, het hele jaar door in vorm en niet van plan om met de auto richting
  Eifel af te zakken;
- Harrie Cuijpers, druk met de organisatie, maar waren de benen er ook klaar voor ??;
- Chris Ruijters, die de zondag vooraf bij terugkomst op het kerkplein opmerkte: "Wach mer jonges donderdaag lache veer neet mier om deze tied";
- Martijn Houwen, hoe zou die er nog uitzien? Telefonisch hadden Chris Schuren en Harrie alleen zijn vriendin te pakken kunnen krijgen op zijn woonadres in Amsterdam (wie denkt in onze hoofdstad nu ook aan wielrennen). Martijn was echter aan het trainen op Mallorca, er moesten nog wat kilo's vanaf, maar hij herkende zijn fiets nog wel;
- Nol Leenen, een nieuwe fiets aangeschaft, serieus met de koers bezig en telkens aanwezig voor de reguliere ritten van de Tube, dus dat moest goed zitten;
- Chris Schuren, die de route mocht uitzetten, dus de zwaarte zelf in de hand had, maar dit jaar nog slechts 2 keer was gesignaleerd bij tochten van de Lekke Tube;
- Hanneke Elzerman, geen lid van de Lekke Tube, maar samen met Chris van plan nog een keer Luik-Bastenaken-Luik te rijden en dan vormde deze 4-daagse een ideale voorbereiding. De MKZ-crisis hinderde de

voorbereiding behoorlijk: alle “bergjes” in Overijssel en op de Veluwe waren dit voorjaar niet toegankelijk;

- Rob Vrinzen, weinig gesignaleerd op het Kerkplein en de laatste weken ook nog geteisterd door een zware verkoudheid. Zijn conditie: een groot vraagteken;
- Anne-Marie Hannen, weinig kilometers gemaakt dit voorjaar, maar zij zou delen van de heen- en terugweg fietsen en daarnaast de volgauto besturen.

Voor de meeste van ons was het donderdagochtend op het Kerkplein dan ook best spannend: kan ik het wel aan en hoe is de vorm van de anderen. Bovendien hadden we alleen de auto van Rob tot onze beschikking en gelet op de hoeveelheid bagage betekende dat, dat behalve de chauffeur er maar 1 plaats over was voor uitvallers. Aan opgeven hoefden we dus niet te denken. De spanning verdween echter weer snel omdat het ook weer even kennismaken was met alle deelnemers.
Het weer werkte goed mee, want onder een stralende zon met zijwind van achteren werd even na 7 uur vertrokken richting Landkern, hotel Zur Post; voor een aantal van ons een bekende verblijfplaats van voorgaande jaren. Rob nam als eerste plaats in de volgauto. Chris had op de routebeschrijving speciaal wachtplaatsen voor de volgauto en fietsers aangegeven, zodat Rob niet de hele tijd achter ons aan hoefde te rijden. Maar Rob (het moet wel een ochtendmens zijn) had heel wat energie op dit vroege uur en als bestuurder van de volgauto gedroeg hij zich als een professionele ploegleider. Wie dacht op dit vroege uur te kunnen genieten van het landschap en de ochtendstilte kwam bedrogen uit: luid toeterend, alarmlichten knipperend, aanmoedigingen schreeuwend, uit de raam van de auto hangend spullen aanreikend, maar ook dreigende taal uitslaand, scheurde hij als een echte ploegleider langs ons heen of stond hij in de berm. De mensen in de dorpjes moeten gedacht hebben dat er een wielerkoers passeerde.
Via Waldfeucht werd Duitsland bereikt, hetgeen Martijn het idee gaf dat we er al bijna waren. Vanaf nu werd om de 5 minuten de vraag gesteld: “Zeen veer d’r al bienao”. Na zo’n 50 km in Aldenhoven liet de route ons in de steek. Rob waren we toen al kwijt, wat voor sommigen een verademing was, maar die kwam ons gelukkig op het juiste moment weer tegen.

Hij had de hele buurt al verkend, maar kon de juiste weg ook niet vinden. We wilden naar Inden, het stond duidelijk op de kaart, dat was toch niet zo moeilijk?? Waarom trokken de lokale bewoners dan zo’n moeilijk gezicht als we het hen vroegen. Na veel heen en weer gerij, ging een voorbijfietsende wielrenner ons voor. Wat bleek: ten gevolge van de bruinkoolwinning was een half jaar daarvoor de weg naar Inden verdwenen in de graafbakken van de “Schaufelradbagger”. De weg naar Inden liep nu via plaatsen waar we volgens de routebeschrijving juist niet heen moesten. Op een drukke weg aangekomen speerde Rob alvast vooruit; helaas sloeg onze gids net toen

Rob uit het zicht was verdwenen een B-weggetje in. Gelukkig bood de moderne telecommunicatie uitkomst: via de mobieltjes werden we weer herenigd. Onze ploegleider zou ons vanaf nu gaan volgen. Dat bleek nog verdomde moeilijk nu we in de buurt van Düren kwamen en de bewegwijzering niet meewerkte.
Net buiten Düren werd het weer rustig, maar begon ook de gevreesde heuvelzone. De ondertussen opgewekte stemming werd wat gedrukter, ook al omdat de temperatuur behoorlijk opliep. Rob moedigde ons nog eens aan met de woorden: “Dao doon veer het nu veur men!”, waarop enkelen antwoorden “Kòm du mer ins ieerst oet dae auto”. Rob vatte dit direct als een uitdaging op: 5 kilometer verderop werd de fiets van de drager gehaald en kroop Anne-Marie, na zo’n 80 km, achter het stuur. Het was goed gegaan vanmorgen, maar deze afstand was voor haar al meer dan vooraf gepland. Fris op de fiets ging Rob onverstoord verder met zijn ploegleiderstaken, ook als het bergop ging en een aantal van ons puffend omhoog fietste bleef hij onvermoeibaar aanmoedigingen en opmerkingen plaatsen. Toen de kilometers opliepen haperde de spraakwaterval langzaam meer en meer.

Na ruim 100 km werd besloten te pauzeren. Tot veler verbazing werd de plaatselijke Mac Donalds nauwelijks 300 meter meer voorbij gereden en werd tegen een winkelpui op een industrieterrein gepauzeerd. Er werd nog een dappere poging ondernomen mensen enthousiast te krijgen voor een bezoek aan de Mac, maar éénmaal op de grond gezeten wilde men niet meer opstaan. Uitgerust (kan dat na zo’n korte pauze) werd begonnen aan de laatste zware 85 km. Chris Schuren had een zo vlak mogelijk route uitgezet om de benen zoveel mogelijk te sparen voor de komende dagen, maar de warmte en hellingen begonnen toch hun tol te eisen. Na een klim van 2 km (slechts 7%?), waar op de top nog felle strijd geleverd werd tussen Thei en Chris Ruijters (die 2 zouden mekaar de komende dagen blijven testen), vond Martijn het voorlopig welletjes. Als de weg iets bergop liep werd hij gelost, maar hij was de uitdaging aangegaan en hij zou de komende dagen aanzienlijk beter gaan fietsen. Toch was het wel wennen: vroeger moest hij achterom kijken om zijn medefietsers te zien, nu kon hij vooruit kijken. De fiets ging op de drager en met z’n achten daalden we af naar het diepe Ahr dal. Daar wachte een lange klim omhoog uit het dal. De klim bood weinig schaduw en er was nauwelijks wind. Bij Chris Schuren haperde onder deze omstandigheden het motertje, misschien ook wel omdat hij op de klim ervoor met de kopgroep mee was geklommen. Na de klim ging het kilometers lang venijnig vals plat omhoog, iets wat niet te zien was, maar 3 dagen later op de terugweg goed merkbaar. Chris ploeterde ver achter de anderen voort, achter Hanneke aan, die hem zelfs nog even duwde.
Na een korte afdaling werd Kelberg bereikt, waar gelukkig nog een pauze werd ingelast, alvorens de laatste 25 km af te leggen. Tijd om flink wat vocht naar binnen te werken. Martijn was weer opgeknapt in de auto en wilde weer

op zijn stalen ros. Hanneke leek het raadzamer om de benen te sparen voor de volgende dagen, zodat snel van plaats werd verwisseld.
Thei die kortgeleden nog op vakantie was geweest in deze streek kwam op bekend terrein en waarschuwde ons voor een steile helling vanuit Lirstal: het bochtige begin was 12%. Chris herstelde zich en kreeg gezelschap van Nol met vlak voor hem Rob; vooraan werd nog flink doorgereden door Thei, Har en Chris Ruijters. Gelukkig was het de laatste echte helling, alvorens we over een plateau het laatste stukje af konden dalen naar Landkern. Daar werden we met open armen ontvangen. Tijdens het fietsen waren er al stilzwijgend afspraken gemaakt over wie met wie op een kamer zou gaan liggen. Rob en Anne-Marie hadden de pech (?) dat ze alle spullen uit de auto moesten halen, zodat ze als enigste op de 2e verdieping belanden. Na een douche was iedereen, fit of niet, toe aan het avondeten: veel vlees en frieten: degenen die aan de verkeerde kant van de tafel zaten moesten lang wachten op de extra friet. Alleen Nol moesten wij er juist bijslepen, hij was in een diepe slaap weggezonken.
‘s Avonds was de moraal alweer zover gestegen dat Chris Schuren de opdracht kreeg voor de dag erna een mooie route uit te zetten; met andere woorden met een paar echte bergen erin opgenomen en dat was niet aan dovemans oren gericht.

Vrijdag 25 mei 2001, Anne-Marie Hannen en Rob Vrinzen.

De tweede dag begon met een uitgebreid ontbijt, alleen hadden ze vermoedelijk niet op de honger van fietsers gerekend. De mensen die na ons kwamen, hadden dan ook nog maar een beperkte keus.
De meeste van ons voelden toch dat er nog al wat spieren waren waarvan men het bestaan niet wist. Toch werd alweer gesproken over de te rijden etappe van de tweede dag. De ene vond dat vandaag de zwaarste dag moest zijn en de andere was van mening dat de volgende dag de koninginnenrit moest worden gereden.
Met de kaart tussen de broodjes werd de route bepaald: toch Maria Martental (of zoals later blijkt Maria marteltal).
De route voor de dames zou het eerste stuk gelijk met de herenetappe zijn maar vanaf Cochem zouden de dames alleen nog maar naar Landkern hoeven te gaan (!?).

Met de zon hoog aan de hemel werd gestart.
Eerst de afdaling naar Cochem, vervolgens even de benen warm draaien langs de Moezel, met tenslotte een lange klim van 2,5 km vanuit Pommern. Hier viel het peloton al direct uiteen. Bovenaan de beklimming was dan ook een hergroepering noodzakelijk. Na een steile afdaling zou aanvankelijk een leuk B-weggetje genomen worden. Echter dit eindigde in een onverhard grindpad, waarop er niets anders op zat dan te keren en vanuit stilstand weer

een behoorlijk klim tegemoet zien. Anne-Marie had ook nog het geluk dat de ketting ervan af liep, waardoor ze pas met behulp van twee medecoureurs ook aan haar klim kon beginnen.
Na een beklimming volgt meestal ook een afdaling, zo ook deze keer naar Treis-Karden. De afdaling was 15 % maar de heren werden geremd door een vrachtwagen en motoren.

De Moezel werd overgestoken en een beklimming aan de andere kant van de Moezel stond op het programma. 10% Klim, met een lengte van zo'n 2-2,5 km. Alle heren – behalve de top 3 - ploften bovenaan op een bankje in de schaduw van een boom neer.
Ook nu volgde weer een afdaling, deze keer een van ongeveer 14 % naar het Moezeldal naar Bruttig. Er zaten weinig bochten in de weg, zodat maximale snelheden van 85 km/uur werden gehaald.
Eindelijk was het tijd voor een pauze. Op een terras met iets te veel zon en een beperkte menukaart, werden de benen even gestrekt.
Hier vond ook de splitsing van de groep plaats. De dames zouden richting Cochem gaan, voor enkele noodzakelijke inkomen (after-sun-creme) en vervolgens richting Landkern.

De heren vertrokken via Beilstein, Mesenich, Sennheim naar Ediger-Eller. Aanvankelijk lekker peddelend door het Moezeldal, maar in Eidgfer-Eller wachtte hen een steile klim van 12 % met een lengte van 3 km. Het bleek

een behoorlijke benenbreker, die gegrift staat in de hoofden van de meeste, al was het alleen maar vanwege de mannetjes die lekker op een bankje zaten op het kasseienstuk.
Via Brauheck en Buchel volgde de afdaling (18%) naar Maria Martental, maar daarna volgde ook de beklimming, waarvan het eerste stuk 20% bedraagt, en vervolgens nog eens 8 %.

De dames hadden inmiddels hun klim naar Landkern achter de rug en besloten de heren tegemoet te fietsen. Boven aan Maria Martental werd een plekje in de schaduw opgezocht om de heren te kunnen opwachten. De meeste van hen waren niet erg spraakzaam en als er wel wat werd gezegd, ging het over slecht materiaal of slechte benen.
Gezamenlijk werd Landkern bereikt waarna een welverdiend pilsje stond te wachten. De eigenaar van het hotel wees de heren er nog op dat er ook een andere mogelijkheid is om in Landkern te komen, zonder Maria Martental!
’s Avonds zijn we nog gezellig naar Cochem gegaan. Hier werd een weinkeller bezocht, waar meer Nederlanders dan Duitsers te vinden waren. Voor Martijn werd hier nog een plaatje aangevraagd. Dus vraag Martijn maar naar Die Zwei Weissen Tauben.

Zaterdag 26 mei 2001, Martijn Houwen.

Met veel pijn en moeite verzamelen de heren en dames coureurs zich ‘s-ochtends aan het ontbijt, het avondje Cochem met natuurlijk de terrassen, wijnkelders en onder het zingen van “Koeroe-Koeroe….” de rijkelijk vloeiende “Bitburgers” zaten nog in de kuiten.

Gezien de grote inspanningen van de heenreis maar zeker ook de zeer lastige rit van vrijdag waren een aantal renners aan het twijfelen of ze van start zouden gaan. Een rustdag voor de lange terugreis van zondag is toch niet verkeerd was de achterliggende gedachte.
Tijdens het ontbijt had kapitein Chris echter alweer een route uitgestippeld die niet al te zwaar zou zijn met slechts een paar hellingen, waarvan de laatste vanuit Cochem omhoog naar Landkern. Na een tweede inspectie van de route liet iedereen zich toch weer verleiden om vandaag weer op de fiets te stappen.

Nadat enkele renners nog wat boodschappen hadden gedaan in een supermarkt in een naburig dorp zette omstreeks 11:30 uur het peloton zich in beweging voor de derde etappe, de temperatuur liep al aardig op en het beloofde weer een mooi dagje te worden.
De route liep vanuit Landkern eerst een stuk over de hoogvlakte westelijk van het Moezeldal waardoor er relatief weinig geklomen hoefde te worden, slechts een aantal korte klimmetjes onderbraken het ritme.

Na ongeveer 25 km volgde een lange steile (15 %) afdaling richting de Moezel. Op vrijdag hadden we deze afdaling ook genomen echter door een colonne motoren kon er niet echt gereden worden, vandaag revanche…?
De dalers uit de groep met voor op Harrie Cuypers stortte zich in de afdaling maar net toen het lekker liep versperde een camper de doorgang door met 35 km/u naar beneden te rijden.
Harrie was de enige die zich nog op het rechte stuk voorbij de camper wist te wurmen.

Na de oversteek van het Moezeldal ging de route verder via een mooie weg die zich langzaam omhoog slingerde door een schitterend dal. Op een gegeven moment ging het vals plat over in een ca. 8% klim die een aantal kilometers door het bos doortrok.
Aangezien dit de eerste echte klim van de dag was kwam iedereen redelijk fris boven waarna we wederom een stuk van de route over een hoogvlakte reden, deze keer aan de oostelijke zijde van de Moezel. De afdaling terug naar de Moezel was er wederom eentje om bij te schrijven, schitterende brede weg, mooi asfalt.

Terug in het Moezeldal werd er besloten om op een terras even bij te tanken, waarbij een aantal coureurs dit nogal letterlijk namen. Terwijl o.a. Thei en Har het bij een drankje lieten werd er bij Chris Ruyters een half varken voorgezet.

Een duidelijk onderscheid tussen de profi's en de "Eier und Speck club" dit verschil zou ook later op de laatste klim van de dag blijken.
Na een geslaagde pauze, werd er langs de oevers van de Moezel koers gezet richting Cochem.
Vanuit Cochem begon het peloton aan de lange klim (ca. 6,5 km) richting Landkern, het eerste gedeelte loopt relatief gemakkelijk omhoog echter als de klim het dorp uit is dan wordt het met 10 % toch behoorlijk lastig. De eerder genoemde profi's waren al snel uit het oog verdwenen en hebben op het laatste stuk van de klim nog een behoorlijk gevecht geleverd voor de "bergpunten", alhoewel Har nog even de grote plaat geschakeld had wist Thei toch na 76 km als eerste aan te komen bij "Zur Post".

Terwijl de eerste alweer aan het verdiende biertje zaten op het terras kwamen de andere coureurs ook langzaam binnendruppelen.
Met 30 ^{o}C op het terras en onder het genot van een Bitburger werd de rit van de dag nog eens doorgenomen. Al snel bleek dat Chris Schuren, Hanneke en Har er nog geen genoeg van hadden, zij zijn nog even doorgereden om het klooster Maria Martental te bekijken. Dit leverde nog ca. 20 km extra op en een kort klimmetje van 18 % aan de zijkant van de beruchte Maria Martental.

Tijdens het avondeten dat zoals altijd weer uitstekend was en aansluitend op het terras achter het hotel werd de dag nog eens dunnetjes overgedaan en alvast vooruit gekeken naar de terugreis van de volgende dag.

Zondag 27 mei 2001, Thei Vossen.

De drie dagen koersen in de vertrouwde omgeving heeft iedereen goed gedaan. De conditie is met sprongen vooruit gegaan en vol vertrouwen kijkt eenieder naar de terugreis uit.
Veel veranderd is er in de loop der jaren niet. Met de lange terugreis voor de kiezen is het tijdstip van ontwaken nog steeds om 6 uur. Werd vroeger de wekker op de gang gezet, heden ten dage wordt het alarm op de mobiele telefoon geprogrammeerd. Klokslag 6 uur sloop Rob Vrinzen als een dief door de nacht langs de kamers en met een bescheiden klopje werd iedereen gewekt. Frau Schaaden schotelde ons wederom een voortreffelijk ontbijt voor, de broodjes voor onderweg werden gesmeerd en de beide bidons werden tot aan de rand gevuld. De fiets wordt aan een laatste inspectie onderworpen voordat Frau Schaaden het gezelschap op de gevoelige plaat vastlegde. Goed zeven uur wordt er aan de eerste beklimming begonnen. Het trainingsjasje aantrekken blijkt geen overbodige luxe want het is op dit tijdstip van de dag nog aan de frisse kant. Maria Martental laten we wijselijk links liggen en we vervolgen onze weg over het plateau. De beklimming van 18 % hebben we met zijn allen overleefd en een maal deze kuitenbijter in een vierdaagse tocht is voldoende. Getracht wordt om met de volledige groep steeds in formatie naar boven te rijden doch dit gaat niet altijd goed. Gestaag

worden de kilometers onder onze wielen weggedraaid. Het gaat vrij goed. De wind eist niet veel extra inspanning en na ruim 100 kilometer wordt de grote pauze ingelast. Helaas hadden we een verkeerde Gasthof uitgezocht want de bedienster liet ons weten dat het warme eten pas na ruim een half uur opgediend kon worden. We kozen ervoor om onze eigen broodjes te verorberen. Nadat Anne-Marie en Rob weer van zadel c.q. stoel hadden gewisseld, wordt de tocht vervolgd. Naarmate we dichter bij huis kwamen, werd het steeds bewolkter. Een kleine bui kan dan ook niet uitblijven. Nadat iedere tocht in de voorbije dagen besloten werd met een Italiaanse finale, hebben we dit idee maar wijselijk laten varen. Goed drie uur wordt het Kerkplein opgedraaid en behoort de terugreis tot de verleden tijd. Een vierdaagse die mijn inziens voor herhaling vatbaar is, de tijd zal het echter leren.

Walraven Assurantiën

voor particulieren, bedrijven, instellingen en vrije beroepen

Will Walraven

Straelseweg 604
5916 AD Venlo

Tel. 077 - 354 59 11
Fax 020 - 873 73 22
E-mail i.will.walraven@12move.nl

HYPOTHEKEN
EMPLOYE BENEFITS
PENSIOENEN
FINANCIËLE DIENSTEN

BELLA ITALIA
JACK THEUNISSEN

Laat in de middag, net teruggekeerd van een verfrissende duik in het Lago Mergozzo met uitzicht op de eeuwige sneeuw, herinner ik me de belofte aan Hennie. Gaarne in de vakantie ook nog enige redactionele zetten doen voor ’t Binnenblaad. En ik moet zeggen in dit mooie fietsland en land met mooie fietsen vergeet je het fietsen niet licht. Echte bergen, beklimmingen en afdalingen van 20, 30 kilometer en langer tot in de sneeuw, we hebben ze allemaal genomen……..in de auto. En overal kom je ze tegen, wonderschone Carrera’s, Chiocc’s, Bianchi’s, Colnago’s. Vooral tegen de avond als er enige koelte te genieten valt.

Vervolgens terugschakelen naar de natte Posbank, want daarover zou ik een verslagje moeten schrijven, valt niet mee. Enfin, met hulp van wat inlandse Lambrusco (Dell Emilia) zal ik toch proberen mijn gedachten naar de lage landen te dirigeren, naar Arnhem en omgeving om precies te zijn. Want in die omgeving verreden we onze tweede dagtocht van dit seizoen. Wie zijn we? Jac, Sef, Charles, de gebroeders van Daal, Tom, Harrie, Hennie, Chris, Arnold, Thei, rondeleider Chris Schuren en jullie correspondent. René had wegens onbetrouwbare weersomstandigheden afgezegd hetgeen slechts werd bevestigd door twee knallers van plensbuien. Gelukkig waren de buien van zeer kortstondige duur en vielen ze toen we al tweederde van onze tocht erop hadden zitten. Na de eerste bui waren we trouwens door flinke zon en wind weer snel opgedroogd. De tweede bui kwam vlak voor de finale waardoor we uiteindelijk toch nog “zeiknat” op de parkeerplaats landden. Maar deze natte ervaring mocht de stemming zeker niet drukken, want het was een overigens vlekkeloos verlopen tocht die door omgevingsdeskundige Chris uitstekend was uitgestippeld.

Arnhem en omgeving is nogal heuvelachtig (kleine bergen) en via het sjieke Roozendaal fietsten we de wijde Veluwe op door uitgestrekte bossen en heidevelden, zeer fraai. Op ’n gezellige halteterras werd op kosten van de club de inwendige mens versterkt met soep of een broodje gezond. Qua inspanning viel het allemaal wel mee. Maar na dik 150 kilometer op het tellertje, veel draaien en keren en op en neer was ik toch blij dat ik naar Linne enkel bijrijder van Charles hoefde te zijn.
Conclusie van het geheel is dat we een mooi en verrassend stukje Nederland hebben verkend en we voldaan om circa 16.30 uur weer op het Kerkplein arriveerden. ’n Woord van dank aan routeplanner Chris, leverancier van de bagageauto Arnold (via via) en organisator Wim.

Dat was de Posbank 2001. Nog even moeten we het hebben over de 2e periodetitel “fietser van de maand”. Navraag links en rechts in het peloton leerde dat mijn inzicht onmiskenbaar werd ondersteund: Bart. Met name de onverschrokkenheid waarmee hij enkele heuveltochten verorberde wekten indruk en het lijkt voor de hand te liggen dat hij zijn latente klimmerskwaliteiten in de toekomst meer zal gaan manifesteren. Wie is de volgende?

Tot zover vanuit een fietsgek Bella Italia, verlangend naar mijn spoedige eerste tocht na de vakantie. De groeten. Waar is die fles Lambrusco?

Verzekeringen - Pensioenen - Hypotheken
GEWOON GOED GEREGELD
bij
CARIS
&
HULSBOSCH
verzekeringen
Hoofdstraat 66, 6077 AP St. Odiliënberg
Postbus 6009, 6077 ZG St. Odiliënberg
Tel.: (0475) 464 400 / 466 600
Fax: (0475) 464 945

Wie is ..?

Naam: Tom van Heel.
Geboorteplaats: Linne.
Leeftijd: 55.
Lengte: 1,79 m.
Gewicht: 76 kg.
Schoenmaat: 41.
Burgerlijke staat: 31 Jaar getrouwd met Corrie, vader van Audrey en Jordi.
Opleiding: 1e Graads lerarenopleiding Tilburg.
Beroep: Directielid Gilde opleidingen.
Wat zou je aan je uiterlijk willen veranderen: Op deze leeftijd maakt dat niet meer veel uit, dus we doen het er maar mee.
Opvoeding: Kenmerkend voor de jaren zestig.
Ochtendhumeur: Direct motto "pluk de dag".
Vereniging: Lid van diverse verenigingen.
Wordt jouw sport serieus genomen?: Ligt eraan wie over welke sporttak oordeelt.
Andere sporten: Te veel af en toe.
Leukste sport naast fietsen: Uiteraard voetbal moet ik zeggen als voorzitter.
Minst leuke sport: Zijn die er?
Sportief hoogtepunt: Recentelijk aankomst met Pro Team Limburg op de beroemde Avenue des Champs Elyseés.
Dieptepunt: Niet echt meegemaakt, steeds positief blijven denken.
Favoriete sporter: Jos Verstappen.
Favoriete sportster: Mijn eigen vrouw, moet soms flink "doortaffelen".
Sportieve concurrenten: Heel veel.
Beste sportjournalist: Louis de Pelsmaeker.
Slechtste sportjournalist: Mart Smeets.
Doping: Wat een onzin.
Hobby's: Te veel voor 24 uur.
Huisdieren: Twee honden en helaas sinds kort nog maar een.
Lievelingsgerecht: Gekookte mosselen en aangepaste wijn.
Drank: Biertje ('s-zomers) en glaasje wijn ('s-winters).

Kleur: Blauw.
Tv-programma: Nieuws en actualiteitenrubrieken.
Radio: L1.
Lievelingsmuziek: Dans- en stemmingsmuziek.
Laatst gekochte CD: Koopt mijn vrouw altijd, toevallig ook mijn keuze.
Op welke muziek dans je stiekem voor de spiegel: Als ik dans, doe ik dat goed.
Waar kunnen ze je midden in de nacht voor wakker maken: Laat me maar slapen.
Favoriete films: Kost me teveel tijd, ben liever actief.
Vakantieland: Als het maar warm is, bijv. St. Maarten.
Romantisch: Een drankje en hapje in de buitenlucht tijdens een zwoele zomeravond.
Beste karaktereigenschap: Laat ik ter beoordeling aan andere over.
Slechtste karaktereigenschap: Problemen altijd willen oplossen en moeilijk nee kunnen zeggen.
Bang voor: Niet echt.
Ligt wakker van: Kan gelukkig goed slapen.
Droomt vaak van: Dromen zijn bedrog of niet.
Waarover heb je je de laatste tijd geërgerd: De halsstarrigheid van mensen die niet voor rede vatbaar zijn.
Maakt zich ontzettend kwaad over: Denk er aan je leeft meer een keer, dus …
Hekel aan: Mensen die naast hun schoenen lopen.
Heeft respect voor: De belangeloze inzet van vrijwilligers bij alle verenigingen.
Wie kan je niet uitstaan: Niet bepaald een persoon.
Welke gebeurtenis uit je leven zou je nog eens over willen doen: Huwelijk, geboorte van mijn kinderen en niet te vergeten de geboorte van kleinzoon Ties.
Welke zeker niet: Recentelijk de beslissing een van onze honden een slaapspuitje te laten zetten.
Grootste fout in mijn leven: Te laat passie voor het fietsen ontdekt.
Ooit een prijs gewonnen: Ja, te veel zelfs.
Kunst: Ben geen kunstfriek, als sport is turnen een kunst.
Welk Nederlands nieuws van de afgelopen week bleef je het meeste bij: Brood en het Hilton hotel.
Wereldnieuws: Kinderen uit Kosovo kunnen weer lachen.
Tijdschriften: Als het maar sport betreft.
Laatst gelezen boek: Geen tijd, moet al te veel vakliteratuur lezen.
Welk boek las je in een ruk uit: Nee, dus.
Moet heel erg lachen om: Ik blijf lachen.
Politiek: Daar moet ik soms echt mee lachen.
Milieubewust: Niet altijd.

Je bent een dag de baas van Nederland; wat zou je als eerste veranderen?: Salarissen van beginnende leraren en verplegend personeel optrekken.
Ik heb me voorgenomen om: Voorlopig in het verenigingsleven van Linne mijn bijdrage te blijven leveren.
Soms denk ik: Wat kunnen de mensen het zich toch moeilijk maken.

Medische Sportbegeleiding Herten

Sport-/ ontspanningsmassage
Tapen / bandageren
Blessure behandeling
Conditietesten
Voetreflexzonetherapie
Voedingsadviezen
Acupunctuur

Burg. Beenenstraat 19
6049 AN Herten
tel. 0475 – 334043
fax 0475 – 318413
gsm 06 – 54970803

DE ONDERNEMERS VERENIGING VAN LINNE

WENST JULLIE VEEL FIETSPLEZIER

Antoine	Haarmode
Capillo	Bloemsierkunst
Crijns	Verf - Behang - Kantoorbenodigdheden
Eigenwijs	Baby- en kindermode
Förster	Kapsalon - Fotografie - Tabakzaak
Givo's Haarmode	Haarmode
Helder Zicht	Schoonmaakbedrijf - Glazenwasserij
Hukkelhoven	Automobielbedrijf
De Jong	Slagerij
Korsten	Brood en Banketbakkerij
Naus	Esthella mode
Rabobank	Voor al Uw bankzaken
Schlicher	Installatie- / Handelsbedrijf
Schuren	Assurantiën/CVB Bank/Drukkerij
Smeets	Bakkerij

Loonadministratie - Service Nederland

Nieuwe Mergelweg 8
6067 GT Linne
Telefoon (0475) 46 45 74
Telefax (0475) 46 54 17
Autotelefoon 06 - 51 38 05 39
E-mail: lsn.ernie@planet.nl
Rabobank Echt-Maasbracht
rekeningnr. 11.31.09.547
BTW nr. NL.158419194.B.01
K.v.K. nr. 13040043

Salarisadministratie, CAO-bepalingen, Gelegenheidsarbeid en herverzekering.

Dit zijn slechts enkele kreten waar u als werkgever of als werknemer mee te maken heeft.

In Nederland is het stelsel van Sociale Zekerheid de laatste jaren volop in beweging. Voor velen zijn de talrijke wijzigingen niet bij te benen en veelal begrijpt men dus ook niet wat de gevolgen zijn van deze wijzigingen.

Wellicht kunnen wij u van dienst zijn ter zake een van onderstaande onderwerpen:

- Salarisadministratie
- Primaire arbeidsvoorwaarden conform een CAO
- Secundaire arbeidsvoorwaarden
- Fiscaal vriendelijk belonen
- Controle en toetsing van uw salarisstrook aan een CAO
- Advisering in het kader van Sociaal Zekerheidsrecht
- Advisering in het kader van Arbeid- en ontslagrecht
- Advisering in het kader van herverzekeringsmogelijkheden

Heeft u vragen of behoefte aan informatie omtrent één van bovenstaande onderwerpen of een ander niet genoemd, maar wel samenhangend, onderwerp dan kunt u gerust contact met ons opnemen voor het maken van een afspraak.

Loonadministratie - Service Nederland

VERPLAATSINGSTOCHT NAAR ‘DE VELUWE’ GROOT SUCCES! WIM VAN DAAL

De tweede verplaatsingtocht van dit seizoen heeft als doel de Veluwe, het gebied bekend van de Posbank, de enige helling van naam in dit verre van vlakke natuurgebied. Eigenlijk zouden we al in mei naar de Veluwe gaan, maar de MKZcrisis gooide roet in de fietstocht. Dit was voor de programmacommissie reden om de twee verplaatsingstochten van dit seizoen om te wisselen. Als gevolg hiervan waren we in mei reeds in de Eifel present en vertrekken we vandaag, zaterdag 16 juni, om 7.05 uur met de auto naar Heteren onder de rook van Arnhem. Helaas 7.05 uur. Iedereen was er stellig van overtuigd dat ik me net als bij de eerste verplaatsingstocht weer verslapen had toen ik niet tijdig op het Kerkplein was. Mijn late verschijning had echter alles te maken met een auto ongeluk dat op de Rijksweg had plaatsgevonden waardoor ik even via een omweg (via St O’berg) naar het Kerkplein moest rijden. Dit ongeluk is er ook de oorzaak van dat we via Maasbracht naar de west oever van de Maas (Napoleonsweg) moeten rijden wat ook weer extra vertraging veroorzaakt. Een slecht omen?

Voorafgaand aan deze tocht was er een druk e-mail verkeer geweest tussen de programmacommissie en Chris Schuren. Chris is Veluwe kenner bij uitstek. Sinds enige jaren heeft hij Linne omgeruild voor het Veluwe gebied en heeft hij jaren in Arnhem gestudeerd om vervolgens met zijn Hanneke Deventer als vestigingsplaats te kiezen. Chris had op uitdrukkelijk verzoek van de programmacommissie een tocht uitgezet van ongeveer 150 km. Nadat eerst Ewijk als startpunt zou dienen (de tocht zou dan ruim 170 km worden) vonden we het beter om in Heteren nabij Arnhem te starten. Hierdoor werd de tochtafstand gereduceerd tot 150 km. Maar de 10 km moesten dan wel in de auto doorgebracht worden. Hierdoor zou de tijd om met de auto naar Heteren te rijden om en nabij de 1.30 uur bedragen. En dat is toch wel het maximum dat een verplaatsing mag duren. Ging dus net door de beugel. Enkele dagen voor de tocht kwam een andere onverwachte tegenvaller. Piet Nelissen, vaste chauffeur van de volgbus, kampte met nierstenen. Bepaald geen pretje en een verblijf van vele uren achter het stuur van de volgbus hebben we hem, zij het na enig tegensputteren, verboden. Na kort beraad, ook met koersdirecteur Chris, werd besloten om zonder volgauto op pad te gaan. Hiervoor waren een aantal redenen:

- de nierstenen van Piet en de onmogelijkheid om een vervanger te vinden.
- de moeilijkheid om de auto te laten volgen op de Veluwe. De volgauto kon onmogelijk overal komen waar de renners komen en zou dus van punt naar punt gedirigeerd moeten worden.

- het minder zware karakter van de route. Deze zou voor alle leden die zich aangemeld hadden geen grote problemen moeten opleveren.

Zo kon het verkeren dat die zaterdagmorgen tegen de klok van negen 12 fietsfanatici, te weten Charles Corbeij, Harry Cuypers, Jos van Daal, Wim van Daal, Hennie Daamen, Sef Goedbloedt, Tom van Heel, Jac Heltzel, Chris Ruyters, Jac Theunissen, Thei Vossen en routedirecteur Chris Schuren, beginnen voor een in beginsel schitterende tocht. Vanuit Heteren steken we eerst de Rijn over naar Oosterbeek om dan onder langs de Rijn richting Arnhem te fietsen. Het eerste uur gaat het behoorlijk op en neer. Zelf schakel ik al regelmatig het kleine voorblad en als ik om me heen kijk ben ik niet de enige. Op weg naar het centrum van Arnhem zien we de in dit gebied beroemde trolleybussen. Chris loodst ons via slimme binnenwegen door het centrum, maar helaas kunnen we hierbij niet alle stoplichten ontwijken. Ook een kerk in de steigers krijgt korte tijd onze aandacht. Chris brengt ons op de hoogte van zijn trouwplannen met de ook in onze kringen bekende fietster en fiets-ster Hanneke. Het mag duidelijk zijn dat deze aankondiging nog een staartje krijgt, Chris. We wachten met smacht op de uitnodiging.

In Klarenbeek fietsen we langs het oud Vitesse stadion omhoog. Alvorens we echt de Veluwe oprijden leidt Chris ons nog door een heuse gesubsidieerde villawijk. Een soort Zonnenberg 2000, de wijk bekend uit de Flodder films. Heerlijk ruime optrekjes met veel groen. Ja, hier was het mogelijk om met subsidie een huis van ruim een miljoen te kopen. Voor meer informatie, Chris weet er het fijne van. In Rozendaal is het dan zover. Na een afdaling rijden we links door een poort om vervolgens de eerste Veluwe klim, een smal fietspad slingerend omhoog door het bos, te overwinnen. Hier ontstaan ook de eerste verschillen als er aan de kop flink doorgetrokken wordt. Hier is ook de Veluwe op zijn mooist. En dat maakt de keuze even moeilijk. Onder in de ‘beugel’ en op max speed omhoog, of iets rustiger aan en genieten van de mooie natuur. Het wordt duidelijk een mix vandaag. We gaan verder over smalle fietspaden, weg van het gemotoriseerd verkeer, door het golvend natuurgebied. We fietsen steeds verder weg van de openbare weg de Veluwe op. Boven op de top wijst Chris ons op het feit dat dit het hoogste punt van de Veluwe is. We verlaten het fietspad en komen op de parallelweg langs de autoweg A50. Het gaat langzaam omhoog. Even wat gemor als het tempo te hoog ligt, maar als het rechtsaf gaat naar de Loenermark, een laag gelegen deel van de Veluwe, verstomt dit gemor weer. In de afdaling valt de groep uit elkaar. Helaas weten de snelle dalers de weg niet en rijden in het dal op de viersprong van fietspaden rechtdoor. Maar we moeten linksaf. Samen met die tientallen andere fietsers die hier trainen. De weg rechtdoor verandert na een goeie kilometer in een zandpad. Dat weet ik me nog te herinneren van een vakantie op de Veluwe van enige jaren geleden.

We passeren Eerbeek voor de eerste keer. Chris merkt al op dat bij de tweede passage van Eerbeek de pauze is voorzien. Maar eerst maken we nog een lus langs Beekbergen richting Hoenderloo, de ingang van het nationaal park 'de hoge Veluwe'. Tussen de bossen, ik weet niet eens meer hoe het hier heet, ligt een 'heerlijk' stuk vals plat. Duizend doden kun je op zo'n weg sterven als je doorzit. Maar nu, na pakweg 70 km, zit de tred er nog goed in. We passeren de autoweg weer en Eerbeek komt er weer aan. Pauze na zo'n 80 km. Ruim halfweg dus. Terwijl er hier en daar een donker wolkje verschijnt nemen we plaats op het terras. Tijd voor de clubtraktatie. Ik bestel een kop tomatensoep, maar krijg van de jongedame te horen dat de soep pas vanaf 12.00 uur besteld kan worden. Ongeloofwaardig kijk ik op mijn horloge, 11.55 uur! Enigszins geïrriteerd kijk ik haar aan: “Maar het is toch bijna 12.00 uur?” Helaas, de juffrouw kan het pas om 12.00 uur op de computer intikken. Ik had dat ding bijna omgeprogrammeerd, maar vraag de juffrouw vriendelijk de bestelling om 12.00 uur te plaatsen. Voordat ze de bestelling van alle leden bij elkaar heeft is het 12.00 uur en kan de bestelling geplaatst worden in de computer. Een goeie vijftien minuten later staat een geurige kop tomaten soep voor mij op tafel. En die smaakt voortreffelijk. Trouwens, de honger laat zich ook bij de andere fietsers maar moeilijk stillen. Dit leidde tot dubbele bestellingen, waarop voorzitter Charles voorstelt om ieder toch 5 guldens bij te dragen in de kosten, zodat de clubkas niet volledig geplunderd wordt.

Het standaard half uur werd zo een dikke drie kwartier. Het gemis van Har Senssen, vandaag verhinderd, doet zich dan toch gelden. Als we dan eindelijk allemaal op onze fietsen zitten moeten we constateren dat er akelig donkere wolken boven onze hoofden samentrekken. De snelheid ligt net boven de 30 km/uur als we het vlakste gebied van vandaag doorkruisen. Allemaal rustige binnenwegen en onbekende plaatsen als Hall, Empe, Oeken. Maar de regen komt er. Met bakken valt hij uit de hemel. De snelheid ligt hoog. Alsof we proberen snel onder de bui vandaan te rijden. Gelukkig houdt de regen snel op en moeten we constateren dat de zon zijn opdroogwerk snel verricht. Een stukje verder krijgen we echter weer een regenbui op onze hoofden en ook deze wordt ook weer snel overwonnen. De moraal is niet kapot te krijgen vandaag. We naderen de Posbank weer. In het plaatsje De Steeg draaien we linksaf. De weg brede loopt langzaam omhoog naar …., naar de donkere wolken! De kilometers beginnen te tellen, maar er wordt een vlak tempo gereden waardoor de groep ook bergop redelijk bij elkaar blijft. Met de top van de Posbank hebben we ook de donkere wolken bereikt. De eerste druppels vallen en er gaan stemmen op om zo snel mogelijk naar de auto te fietsen. Maar we zijn echter niet zover gekomen om de echte Posbank over te slaan. En warempel, de stemming blijft goed ook al worden we in de afdaling naar Rheden vergezeld van een gigantische hoosbui.

Terwijl de regen wegebt draaien we weer omhoog naar de top van de Posbank. Een van de vele mogelijke beklimmingen van de Posbank doet de strijd om de eerste plaatsen oplaaien. De koers wordt zwaar gemaakt. Het zijn de vaste klimmers die de top wederom als eerste halen. Daar kijkt niemand meer van op. Als iedereen de helling overwonnen heeft, draaien we naar links en na een afdaling waarbij we geremd worden door diverse auto's, volgt de Zijperberg, een kort edoch steil klimmetje. En na 135 km valt dat toch enigszins tegen. We beginnen naar het einde te snakken. We verlaten de Veluwe en via het Rozendaal passeren we Arnhem langs de Noordzijde. Na een lange wacht bij diverse stoplichten gaan we verder richting Oosterbeek. Dat klinkt bekend. De stoplichten houden de boel af en toe aardig op. Via Oosterbeek komen we voor de laatste klim (10%) in Heveadorp waarna we de Rijn weer oversteken. We naderen de parkeerplaats van de auto's weer, het parkeerterrein van de plaatselijke voetbal en tennis vereniging. Tegen kwart voor vier zijn we na 156 kilometers weer terug in Heteren.

Een mooie fietsroute zit er weer op. Met dank aan Chris Schuren die ons van de mooiste wegen op de Veluwe heeft laten genieten!

Taxibedrijf
W. Beulen v.o.f.

Tevens personenbus voor max. 9 personen

Grotestraat 43
6067 BP Linne

Tel. 0475-462218
Autotel. 06-53445057 + 06-20175848
Fax. 0475-464311

OPKOMSTENKLASSEMENT A-GROEP

Aantal verreden tochten : 32 Aantal kilometer : 2497.6
Aantal uitgevallen tochten : 3

Beloning : 29 - 32 Tochten (90%-100%) GOUD
24 - 28 Tochten (75%- 90%) ZILVER
19 - 23 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning
1.	90	Daamen, hennie	27	2145.1	Zilver
	21	Senssen, har	27	2059.0	Zilver
3.	92	Heltzel, jac	26	2010.9	Zilver
4.	75	Leenen, arnold	24	1858.9	Zilver
	138	Theunissen, jac	24	1797.0	Zilver
6.	152	Stevens, bart	22	1635.6	Brons
	26	Nelissen, piet	22	1494.9	Brons
8.	164	Heel van, tom	21	1720.0	Brons
9.	5	Daal van, jos	19	1561.5	Brons
	77	Cuypers, harry	19	1539.9	Brons
	79	Corbeij, charles	19	1512.3	Brons
	151	Kierkels, rene	19	1438.2	Brons
13.	91	Ruyters, chris	18	1505.9	
	41	Vossen, thei	18	1430.4	
	163	Goedbloedt, sef	18	1380.3	
	137	Peeters, wim	18	1378.9	
	87	Vrinzen, rob	18	1275.1	
18.	4	Daal van, wim	16	1461.4	
19.	89	Leek van de, frits	15	1061.6	
20.	52	Smits, ge	14	1150.0	
21.	159	Slabbers, peter	11	802.6	
22.	167	Slabbers, martien	8	595.8	
	165	Steins, jos	8	563.6	
24.	51	Dahmen, huub	7	540.4	
25.	14	Schuren, chris	6	567.1	
26.	94	Houwen, martijn	2	167.8	
27.	13	Schuren, harrie	0	0.0	

LEKKE BANDENKLASSEMENT A-GROEP

Aantal verreden tochten : 32 Aantal kilometer : 2497.6
Aantal uitgevallen tochten : 3

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km
1.	52	Smits, ge	5	14	1150.0
2.	89	Leek van de, frits	3	15	1061.6
	164	Heel van, tom	3	21	1720.0
4.	165	Steins, jos	2	8	563.6
	151	Kierkels, rene	2	19	1438.2
	21	Senssen, har	2	27	2059.0
7.	159	Slabbers, peter	1	11	802.6
	4	Daal van, wim	1	16	1461.4
	87	Vrinzen, rob	1	18	1275.1
	91	Ruyters, chris	1	18	1505.9
	163	Goedbloedt, sef	1	18	1380.3
	5	Daal van, jos	1	19	1561.5
	138	Theunissen, jac	1	24	1797.0
	92	Heltzel, jac	1	26	2010.9

OPKOMSTENKLASSEMENT D-GROEP

Aantal verreden tochten : 17 Aantal kilometer : 948.8
Aantal uitgevallen tochten : 2

Beloning : 15 - 17 Tochten (90%-100%) GOUD
13 - 14 Tochten (75%- 90%) ZILVER
10 - 12 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning
1.	169	Peters, broer	15	861.3	Goud
	101	Wessels, mia	15	843.8	Goud
3.	104	Corbeij, marly	13	763.6	Zilver
	162	Thevissen, nico	13	737.8	Zilver
5.	114	Peters, mia	12	673.3	Brons
6.	144	Hannen, anne-marie	10	585.8	Brons
	161	Hendriks, ans	10	527.6	Brons
8.	168	Wessels, theo	9	552.7	
	119	Pol van, geert	9	473.8	
10.	153	Joosten, barbara	8	413.2	
11.	155	Hendrikx, carla	3	140.5	
12.	166	Engels, sef	2	94.0	
13.	113	Hendrix, sandra	1	38.5	
14.	158	Pernot, dia	0	0.0	

DE D MEDIO 2001
MARLY CORBEIJ

De verplaatsingstocht van de D-ploeg naar het zuiden van onze provincie. Rond kwart voor negen kwam mijn vast fietsmaatje Jac mij, en uiteraard de fiets, oppikken. Op naar het Kerkplein, waar langzamerhand iedereen kwam aanwaaien. Nico had nog plaats voor een racefiets, dus werd de fiets van Anne-Marie bijgeplaatst. Bij de D ploeg is er nog niet zo`n behoefte aan een volgwagen of een aanhanger. Bij de heren hoor ik andere geluiden! Sommigen hebben altijd een smoesje klaar, of toch niet?

De D- ploeg is inmiddels een gezellige club heren en dames, die het erg goed met elkaar kunnen vinden en heel belangrijk, elkaar kunnen respecteren ook als er minder hard gefietst kan worden.
Genoeg hierover, we weten inmiddels dat we “racen” voor ons plezier en ontspanning.
Met zijn allen op naar Meerssen, waar we onze auto`s parkeren, overigens na veel gekriskrast omdat ze hier alles veranderd hebben in eenrichtingverkeer. We maken ons gereed, helm op, fiets inspecteren en de banaan en koekjes achterin de zakken van de trui en zo gaan we van start richting de achterkant van Geulhem. We fietsen onder die mooie grote bomen door en draaien rechtsaf, eerste klim, de Geulhemerberg.
Iedereen gaat voorzichtig naar boven, want er zal ongetwijfeld meer volgen, hier en daar wordt er flink geschakeld, maar wat wil je ook als de spieren nog niet helemaal warm zijn. Ikzelf moet direct naar het allerkleinste verzet, maar dat lukte niet. Ik ben toch boven gekomen. De anderen hebben gewacht en we vervolgden de tocht richting Bemelen, waar ons natuurlijk de Bemelerberg uitnodigde hem te beklimmen (of haar?). Eenmaal boven, dat al wat beter lukte, vervolgden we de weg langs de vele mooie Zuid-Limburgse plaatjes met die prachtige natuur.
We fietsten vervolgens richting `t Rooth , Cadier en Keer, Eckelrade, Banholt , Reymerstok, met af en toe een heuveltje of wat vals plat, richting Gulpen. Jullie snappen natuurlijk wel dat we hier onze Koning van Spanje beklommen. Er werd hier en daar al aardig wat gepuft, de een ging het wat beter af dan de ander, maar het is ons wederom allemaal gelukt. Hierna ging onze weg richting Partij, Mechelen, Vijlen, waar we de na een zware Camerig zijn gestopt om te genieten van de welverdiende, heerlijke kop koffie met een lekker stuk vlaai met slagroom.
Dit kon gelukkig genuttigd worden op het buitenterras, want het zonnetje was inmiddels doorgebroken.
Na de, inmiddels bij de D ook gebruikelijke toiletpauzes, de bidons vullen en verder met de reis, sorry de Camerig moet eerst nog half bedwongen worden. Snel omhoog en daarna weer snel bergaf richting Epen, Mechelen,

waar ons die verdraaide Schweiberg wachtte, deze steunend en puffend omhoog en vervolgens naar Heyenrath, Slenaken, Beutenaken, Gulpen, Sibbe, Vilt, richting Berg waar we de Brakkeberg afdenderden richting Meerssen, richting auto!
Even wat opgefrist en wat gedronken. Niemand had meer zin in `n terrasje, maar meer in een frisse douche en dus gingen de karretjes weer achterop de auto`s om vervolgens met een heerlijk voldaan gevoel naar huis te rijden.
Mia W. met haar Thei, Anne-Marie H., Piet N., Nico T., Jac H., Mia P. met haar Broer en ondergetekende waren degenen die dit hebben mogen meemaken.
Ik wil bij deze Broer nog heel hartelijk danken voor deze, op bijzondere plaatsen toch onbekende route en graag tot de volgende verplaatsingstocht!

Namens de hele D wil ik Sef Engels, echtgenoot van Carla Hendrikx, die momenteel ziek thuis is, van harte beterschap toewensen en dat hij spoedig zal herstellen en dat we hem binnenkort weer kunnen begroeten in ons midden. Hopelijk op de feestdag van onze vereniging.
Vele groetjes en sterkte toegewenst van het D-team.

- ik nu zittend in een tuinstoel op een heerlijke zomeravond (eindelijk) enkele regels speciaal voor jullie op ga schrijven
- het nieuwe tenue begin juli werd geleverd door de leverancier
- de leden na een woensdagavond tocht het nieuwe tenue kregen uitgereikt
- de vakantiegangers pas later het tenue zullen ontvangen, dus meldt u bij onze voorzitter!
- dit tijdelijk een gemixt aanzien geeft met voornamelijk nieuwe tenues en hier en daar een oud tenue
- het nieuwe tenue een weinig onwennig (weg met het blauw, wit en rood) en scherp is aan de ogen
- ik er zeker van ben dat we na de gewenningsperiode tevreden zullen zijn over het tenue
- het onmogelijk lijkt om de A-leden in beweging te krijgen bij de aanvang van een tocht. Het duurt vaak tot in ‘de beek’ voordat de groep compleet is
- de heren daarna de schroom snel van zich afgooien. De ontwikkelde snelheid met name op de woensdagen liegt er niet om, maar het ‘samen uit, samen thuis’ principe wordt nog altijd gehandhaafd
- ‘het fluitje van Bart’ een bekend fenomeen is geworden. Meestal wordt er gebruik van gemaakt als de afgesproken snelheid binnen de bebouwde kom (maximaal 30 km/uur) wordt overschreden
- dat er hier en daar wel eens een fietspad aan de aandacht van de groep 'ontsnapt'
- dat het voorkomt dat er dan meer dan de helft van de leden op de weg fietst in plaats van op het fietspad
- het zelfs bestuursleden betreft die eigenlijk het goede voorbeeld zouden moeten geven
- het bestuur ter degen werk heeft gemaakt van het 20-jarig jubileum dat er aan staat te komen

- wij allen tezamen komen op zaterdag 8 september aanstaande, vermits dit niet al gewijzigd is (grapje), voor een dag met een zeer gevarieerd feestprogramma
- ik zeer benieuwd ben naar het parkoers van de ‘langzaam fietswedstrijd’! Langzaam fietsen is mijn specialiteit, bergop hoor ik ook tot de topfavorieten, maar als er lange afdalingen in het parkoers voorkomen ben ik slechts figurant in dit schouwspel
- mijn gewicht echter bij de uitrolwedstrijd natuurlijk zeer voordelig kan uitvallen. Nu nog zorgen dat de assen nagenoeg wrijvingsloos hun werk zullen doen en het frontaaloppervlakte zeer klein is om de windweerstand te verlagen en de hoogste glorie prijkt aan de horizon
- ik echter in mijn blootje mee zal moeten doen, zodat de jury mijn broek niet kan vastpakken om het gewichtsvoordeel teniet te doen
- de kinderen zeer benieuwd zijn naar de spelletjes waaraan zij kunnen deelnemen
- de barbecue pas om 01.30 uur aanvangt omdat onze voorzitter de tijd ruim nodig heeft om terug te kijken in de rijke historie van 20 jaar 'TWC De Lekke Tube'
- degene die de toespraak willen overslaan erg voorzichtig moeten zijn. Als onze voorzitter door de knorrende magen van het luisterend publiek wordt overstemd kan het zijn dat de barbecue vervroegd wordt
- ik natuurlijk niet kan toestaan dat er ook maar iemand zonder geldige reden verstek laat gaan op deze belangrijke dag!

TOUR ALPE D'HUEZ
RENÉ KIERKELS

De meeste leden van de Lekke Tube hebben het als kind nog meegemaakt, de vakanties van weleer. Ging men vroeger op vakantie, als men al ging want pa had meestal maar een week, dan was dat hooguit voor een paar dagen in juli ergens in Nederland. Tegenwoordig met de vele vrije dagen die de meeste van ons hebben is vakantiespreiding een ingeburgerd woord. Vele gaan meerdere keren per jaar er op uit om de drukte te voorkomen. "Vakantiespreiding" uit nood geboren, een woorden combinatie waarvan onze grootouders de betekenis niet eens zouden weten. Kijk om je heen, van mei tot en met september is er wel iemand die je kent op vakantie. En dit geldt ook voor de leden van de Lekke Tube. Mis je reeds enkele tochten iemand en vraag je naar de reden van afwezigheid, dan zal negen van de tien keer een van je fietsende collegae hoogst waarschijnlijk antwoorden "op vakantie". En negen van de tien keer krijg je ook een plaats buiten Nederland te horen van die of gene naar toe is; Amerika, Engeland, Griekenland, Turkije, Italië en natuurlijk niet te vergeten Frankrijk.

Als je gebruik maakt van de autoweg m.n. de A2 richting Maastricht/Heerlen dan zie je begin mei reeds de stroom auto's met bijbehorende "scheurhutten" richting zuiden trekken. Meestal kijk ik dan ook geïnteresseerd naar de eventuele aanwezigheid van racefietsen bevestigd op auto of caravan. En vaak zijn deze ook aanwezig van oude beestjes tot echte parade paardjes aan toe. Laatst vroeg ik verschillende van mijn fiets collegae, van wie ik weet dat ze zo'n "hele" scheurhut of "halve" scheurtent (vouwtent op wielen) hebben of ze hun trouwe metgezel (en daar bedoel niet hun partner mee!) meenemen op vakantie als ze naar landen als Italië en Frankrijk gaan. Naar mij lijkt het walhalla voor de echte fietsfanaat. Wat krijg ik echter als antwoord, unaniem NEE! Dacht ik eerst dat hiervoor misschien een speciale aantekening in je rijbewijs voor nodig was die ze niet hadden, maar nee, de verklaring die ze erbij geven is begrijpelijk en lofwaardig, als trouwe echtgenoot en zorgzame vader willen ze in de vakantie hun volledige aandacht besteden aan hun dierbare, chapeau lekke tubers. Ik kijk nu dan ook met heel andere ogen naar de caravans met racefietsen en m.n. naar de meestal achter het stuur zittend mannen. Als ze mijn bestraffende blik zien krijg ik steevast een verbaasde blik terug, de onnadenkende. En dat mijn fiets collegae een werkelijk offer brengen blijkt wel uit de lyrische blik die ze in hun ogen krijgen als je praat over de beelden en verhalen die je op tv te zien en te horen krijgt m.n. tijdens een Tour de France uitzending van trimmers die voorafgaande of na het profpeloton een col beklimmen zoals b.v. de Alpe d'Huez, dat zouden ook wij kunnen zijn! Of tussen de regels door uit hun vakantie verhalen (zelfs in ons Binnenblaad) waar ze zelfs de merken van de

race fietsen hebben onthouden die ze tijdens hun vakantie de cols hebben zien bestijgen. Zie je dit onuitgesproken verlangen bij deze volwassen kerels dan zoek je naar een weg naar een oplossing. Het lijkt mij zo eenvoudig, vakantiedagen voldoende aanwezig lijkt mij, enkele hiervan reserveren voor mei of juni 2002 en een midweek / weekend naar een camping/hotel in de Alpen samen met andere lekke tubers? En dan de Alpe d'Huez!! We zullen niet de eerste wielerclub zijn. Wie gaat er mee? Van drie weet ik reeds zeker, wie kan en wil?!

Verjaardagskalender

Agustus

1	Senssen, har
15	Nelissen, piet
21	Vossen, thei

September

21	Hendrix, bert

Oktober

1	Verhulst, annie
19	Thevissen, nico
21	Heltzel, jac
21	Wessels, mia
22	Ruyters, chris

DECORATIES
't Zölderke
Groenstraat 14
6067 AZ Linne
Tel. 0475 - 464 130

DE LEKKE TUBE JULI 2001
CHARLES CORBEIJ

Vooraleerst excuses voor het verstek laten gaan bij de laatste editie van ons clubblad, maar het heeft mij daarbij wel ontbroken aan het bekende telefoontje van Hennie of Wim, die aangeven dat het “uur van de waarheid” weer nadert.

Gelukkig is het goede gebruik weer ingevoerd en zo deelde Hennie op vrijdagavond mede dat hij dit weekend de copy moest ontvangen. Je komt er dan niet meer onderuit achter de p.c. plaats te nemen.

We hebben halverwege het seizoen best al het een en ander moeten regelen. De bestuursleden zijn veelvuldig bij elkaar op bezoek geweest, dan wel hebben telefonisch contact gezocht, teneinde de voortgang van de tenuelevering goed te blijven volgen.
Inmiddels heeft de uitlevering plaatsgevonden en mag geconstateerd worden dat de eerste indruk omtrent de kwaliteit goed is. Sommigen vinden het iets te ruim, enkele anderen te fel van kleur. Zij die zorgvuldig gepast hebben, geven een tevreden signaal. Ikzelf heb dezelfde maten genomen als bij de Bonfanti-kleding, 4,5 en 6, en constateer een “prettige zit” met ruimere lange mouwen, die je tenminste omhoog kunt stropen.

Ook is er al de nodige aandacht geweest voor de viering van het 20-jarig bestaan, ofschoon ons die dag niet echt gegund lijkt.
De oorspronkelijke datum 1 september 2001 werd vanwege het Weerderhoffeest (dat oorspronkelijk op 31 augustus2001 zou plaatsvinden!) verplaatst naar 25 augustus 2001, waarbij een attente Arnold Leenen ons wees op de die dag te verrijden DSM-classic. Daarom niet getreurd, 8 september 2001 is ons hopelijk wel gegund.
Samen met ons lid Nico Thevissen, een niet te missen organisator, is er een leuk programma opgesteld. Wat bekend is, maar daarom zeker niet minder bemind, is de tot heden steeds voortreffelijk geslaagde barbecue op de locatie Kloosterhof in de avonduren. Spijs en drank zal daarbij, mede gezien onze nieuwe sponsor, geen enkel probleem zijn.

A propos, sponsors!

Natuurlijk willen wij de firma’s HANSEN dranken, VAN ENCKEVORT groothandel en WALRAVEN assurantiën van harte dank zeggen voor hun financiële steun bij de nieuwe tenues.
Dhr. Walraven is zo enthousiast over de fietsploeg, dat hij zichzelf en zijn “volgbus” graag beschikbaar stelt voor de begeleiding bij onze lange tochten.

Overigens is het met de sponsorgelden en de ledenbijdrage gelukt de clubkas nagenoeg geheel te kunnen ontzien.

Rest op dit moment, halverwege het seizoen 2001, te constateren dat de opkomst bijzonder positief te noemen is. Deze zondag maakte ons verre lid Chris Schuren de 21 vol!
Ook de D(onderdaggroep) is steeds met voldoende fiets(t)ers voor een gezellige sportieve groep en dat geeft goede hoop voor de toekomst. Erg jammer dat Sef Engels, samen met Carla, dit seizoen nog niet heeft mogen deelnemen vanwege zeer vervelend lichamelijk ongemak. We wensen hem vanaf deze plaats beterschap en hopelijk kan het einde van het seizoen toch nog iets voor hen betekenen.

Wij gaan nu nog enige dagen vakantie houden, waarbij de racefiets zeker nog een rol krijgt.